

OPINIONS

Tornabous, octubre de 2010

Nº 22

La finestra

Corria l'any 1963 i en Pau i en Joan eren companys d'habitació en un hospital que demanava a crits ser restaurat. En els passadissos que conduïen a les habitacions quasi bé no hi havia llum, i les ceràmiques que feien de sanefa en les parets estaven esquerdades o trencades. Tot plegat donava una impressió lúgubre i de deixadesa.

En Pau i en Joan tenien una malaltia terminal i sabien que els quedava poc temps per travessar la ratlla que deixa enrere la vida. Eren en una habitació en què el sostre era molt alt i del qual, penjaven dos bombetes. Dins el recinte hi havia dos finestres paral·leles, estretes i verticals, i 10 llits per banda amb les corresponents tauletes que donaven a un passadís central. Ells comentaven amb sarcasme que semblava el corredor de la mort d'una presó americana.

Eren els únics dins l'habitació; els altres llits, eren buits esperant ser ocupats per algú que, com ells, estès desnonat de tota esperança de vida.

No feia gaire que eren junts; però en saber que ja ho tenien tot fet i que no els quedava gaire pel seu destí final que era, la mort, havia creat entre ells un lligam d'amistat i de confiança.

Els ossos d'en Pau s'anaven esmicolant. Quan el bellugaven, li produïen grans dolors i per culpa d'haver d'estar sempre en la mateixa posició, el seu cos s'havia omplert de nafres.

Havia estat un home cabal i religiós, un bon pare i un bon espòs i no entenia perquè Déu permetia que les persones que havia creat a la seva imatge i semblança haguessin de passar també per un calvari en el que s'ajuntaven a part del dolor físic... el que també fa molt mal... el que prové de l'ànima... Tot plegat havia fet que s'hagués allunyat de la fe que havia dipositada en Déu temps enrere.

La vida li havia donat tants cops, que feia molt temps que havia quedat despulpat d'emocions... tancat en el seu món interior... ni plorava ni reia.

En Joan l'escoltava, sabia que en Pau parlant, alleugerava la seva ànima de tant desencís i tanta soledat. Ell també estava impossibilitat, depenia totalment de les infermeres, però tenia "la sort" de que el seu cos suportava, durant una breu estona, l'estar assegut en el seu llit, entre coixins, davant d'una finestra, cosa que li permetia poder comentar amb en Pau el que passava a l'altra banda de l'hospital.

Li explicava que, l'habitació on estaven enllitats, donava a un parc molt gran en el que hi havia molts recons i molt ben distribuïts.

Un dels recons era ple de gronxadors, tobogans, i d'altres jocs perquè la canalla en pogués fruit una estona, però sobre tot semblava que, el que més agradava als més menuts, era poder jugar amb la sorra. No es cansaven d'omplir cubilets i després d'atapeir la terra amb una pala, els bolcaven per fer sortir petites muntanyes.

En altres recones hi havien estanys plens de peixos de colors, dins els quals, algun padrí o padrina, d'amagat perquè estava prohibit, els llençaven molletes de pa que portaven dins una bossa. A banda i banda d'uns caminets que travessaven el parc, era ple d'arbres i flors oloroses, amb bancs ben distribuïts perquè la gent pogués descansar durant la passejada.

Però el que els tenia més intrigats eren una parella jove que cada dia es trobaven i després de saludar-se, anaven junts a seure en els graons d'una petita gruta feta amb pedres de riu, grosses i ovalades, que en dies de pluja servia perquè la gent es guarís de l'aigua.

Cada dia en Pau esperava l'hora que en Joan li explicava tot el que passava en el parc, però el que més desitjava saber era el que feien aquella parella de joves.

En Joan anava responent a les seves preguntes. Un dels dies, semblava que només parlaven sobre llibres que duïen a la cartera... un altre, després d'haver estat escrivint en una llibreta s'havien agafat de les mans... un altre, ell havia passat el braç per damunt l'espatlla d'ella, i ella, enfurrunyada no li havia permès... i així amb un estira i arronsa, anaven passant els dies...

Però un dia en que la pluja va fer acta de presència i degut a ella el parc era buit de vianants, van haver de guarir-se dins la gruta. Drets i en un recó, aquell jove maco i ben plantat intentava persuadir-la perquè accedís a una petita mostra d'estima, ella donava la impressió que no ho volia... finalment, vençuda per la tendresa de les paraules i les carícies del jove, es van abraçar. Va ser una abraçada molt estreta, preludi d'un llarg i dolç petó amb el qual segellaven el començament d'un gran amor.

Quan en Joan va acabar d'explicar la manera d'actuar d'aquella parella, en Pau, va quedar satisfet, s'havia identificat amb el protagonista d'una història, que el distreia cada dia durant una estona dels seus dolors i de les seves angoixes. Se'n alegrava de que entre aquells joves s'hagués pogut produir, a la fi, una innocent demostració d'amor... No van saber res més de la parella. No van tornar.

Un dia al començament de la tardor va ploure. Els milions de gotes que queien, anaven acompanyades de trons i llamps que feien esgarriar. Va ser un dia gris, d'un gris plom que despallava a les ànimes de qualsevol alegria i en el qual, el sol, no va sortir, espantat pel soroll que feia la tempesta. A la nit, la lluna, molt poruga, també es va amagar, va buscar la companyia dels estels, els quals aquella nit, emmandrits, no van voler brillar i... no els va trobar.

Però després d'una nit tan desplaent va arribar el començament d'un nou dia. En Pau, com feia sempre, va cridar en Joan per despertar-lo i desitjar-li "Bon dia", però en Joan no va respondre... havia travessat el pont que el va dur al més enllà.

La tristesa es va apoderar de l'ànim d'en Pau, i amb ganes de poder reviure les bones estones que en Joan li havia fet passar, va demanar a les infermeres que el posessin en el llit que havia ocupat el seu company i amic. Volia veure i gaudir del que passava a l'altra banda de la finestra.

Les infermeres així ho van fer, i quan ja estava instal·lat en el seu nou llit i l'havien incorporat envoltat de coixins, va quedar garratibat... des de el llit només es veia una paret.

En preguntar si durant la nit l'havien canviat d'habitació (doncs ell no veia cap parc a l'altra banda de la finestra) li van respondre que no, que aquell era el llit que havia ocupat en Joan, i estranyades del que explicava en Pau, li van fer saber... que en Joan..... era cec.

La malaltia i l'enyorança del company van fer que, al cap de dos dies, ell també creués la ratlla que el portaria, sense nafres ni condicionants de cap mena, per un camí en el que es retrobarien dos persones que durant un temps havien estat el consol, l'un vers l'altre. Van arribar a un lloc des del qual van poder veure i gaudir per sempre més, del tràfec ocasionat, en tots els bonics parcs del món.

El somiar desperts amb coses que no tenen res a veure amb la realitat, fan d'ungüent a la nostra ànima i compensen una mica els molts desencisos que rebem durant la vida.

OPINIONS - BIS

Aquest mes "Opinions" han sortit més tard de les dates en que normalment veuen la llum ja que he hagut de fer-les de nou. Posava en coneixement vostre, d'una manera crua i sense embuts, com estan legislat per l'església fets com la pederàstia. Em van "aconsellar" que no fossin repartides.

El que escric a continuació, encara que molt retallat i modificat, forma part de les primeres "Opinions".

Ben segur que algú de vosaltres va veure el programa "30 minuts" que va emetre TV3 el diumenge 3 d'octubre, el qual, va estar dedicat a la pederàstia en general. Va ser un programa molt dur i alhora molt interessant. Varis testimonis van constatar haver estat violats pels seus pares, o per germans, o per familiars, o per amics, o per veïns... fent palès que només havia alleugerat la seva ànima el poder manifestar en veu alta i públicament aquests fets. Tots els entrevistats es van emocionar recordant la impotència i el silenci que van haver de guardar ja que, qui abusava d'ells o elles, els deien "que si ho explicaven, ningú els creuria perquè ells ho negarien tot, i que el que feien era la prova més gran d'estimació que pot rebre una persona".

Hi va haver testimonis de tot, fills acusant al pare de violador amb consentiment de la mare, a germans que després de l'abús, exercien sobre ells o elles, una autoritat física i emocional... També va haver un catequista que va enxampar en una parròquia de les illes, al rector, abusant d'una nena de 10 anys i que al posar-ho en coneixement de les autoritats civils va rebre una trucada d'una jerarquia eclesiàstica dient que havia perdut el temps anant a fer la denúncia ja que l'església catòlica està regida per la seva "Llei Canònica" i solament ella, té dret a jutjar i emetre un veredicte en aquest casos. El rector segueix exercint en una parròquia només a uns quants kilòmetres d'on van succeir els fets.

Van fer saber una estadística esgarrifosa. Un 20% de menors han rebut algun tipus d'abús sexual.

El sexe, de tot tipus, entre persones adultes, que **accedeixen lliurament a practicar-lo**, forma part de l'expressió de la sexualitat de cadascú. L'abús a menors en canvi, ha de ser, **com va dir Benet XVI**, en la seva visita al Regne Unit després de fer un "mea culpa" i demanar perdó en nom de l'església. **De tolerància 0.**

Durant 25 anys havia dirigit "La Congregació per la Doctrina de la Fe" (organisme del Vaticà encarregat d'aplicar la llei canònica en tot el món, incloent al referent als abusos sexuals produïts per algun dels seus membres) i sabia, degut al seu càrrec, l'ocorregut arreu del món sobre aquest tema.

Abans de l'escàndol ocasionat, havien oblidat una frase que va dir Jesús, la qual es troba en l'evangeli de Marc 9,42 i que diu << el qui fa caure en pecat un d'aquest petits que creuen en mi, més valdria que li lliguessin al coll una roda de molí i el tiressin al mar>>?

No cal que, els que s'aprofiten d'un menor els llencin al mar. Fóra suficient que, quan es sàpiga d'un abús a menors efectuat per tot tipus de persona, incloent el clero, es posi en coneixement de les autoritats civils perquè actuïn de manera justa i pertinent. I que els qui sabent els fets, ho silencien per haver rebut ordres dels seus superiors, se'ls acusi de complicitat.

Arreu del món hi ha persones que psicològicament han quedat afectades emocionalment per un record que no oblidan mai més i que els ha perjudicat a nivell personal de per vida... Per tant, no és d'estranyar que tots els que han rebut abusos de persones civils o eclesials, facin un clam exigint justícia, no solament de la que prové de Déu, que ho perdona tot després d'una confessió i penediment tantes vegades com faci falta, sinó perquè tothom sigui tractat per igual i sense privilegis, sota les lleis de la justícia ordinària.

Per molt que pensem que a casa nostra no poden passar fets com els descrits. Després d'haver vist el programa de TV3 del succeït a persones les qual semblava que tenien familiars i entorns "normals". No estaria de més parar atenció al comportament de la nostra canalla, ja que per descuit o falta d'interès, podríem ocasionar-los de per vida, seqüeles emocionals i d'altres... irreversibles.

Mª Mercè Usón

Reflexions de saviesa:

Quan senyalis amb el dit recorda: que tres dels dits restants et senyalen a tu.

A mida que vagis criant els teus fills, t'adonaràs del molt que van fer per tu els teus pares.

Les llàgrimes derramades són amargues però, encara ho són més les que no s'exterioritzen.

No hi ha res que tingui més memòria que el cor. D'aquesta memòria neixen bells poemes i molts escrits.

Un petó es com l'aigua salada quan més beus més set tens.

Abans que la llum del sol pugui brillar a traves de la finestra has de pujar les persianes.

CUINA:

"Papas chorreadas" : Recepta colombiana aportada per Mn. Uriel

Ingredients per quatre persones:

- Quatre patates grans.
- 1 Ceba.
- 3 tomàquets.
- 3 branquetes de cebollí.
- 1 cullerada de coriandre.
- 4 cullerades de formatge ratllat.
- 4 cullerades de crema de llet (optatiu).
- Una pastilla de caldo concentrat de carn o de pollastre.
- Aigua, oli i sal.

Preparació:

Sofregir la ceba i el cebollí ben picadets. Quan hagin adquirit la textura transparent, afegir el tomàquet sense pell i sense llavors, i la pastilla de caldo de carn o de pollastre. Compte amb la sal, doncs la pastilla de caldo ja en porta. Deixar-ho fer suament. Si espessa massa, aclariu-lo amb una mica d'aigua. Afegir després el coriandre també picat, la crema de llet (optativa) i el formatge. Cuinar-ho tot a foc molt baix fins que el formatge es fongui. Rectificar-ho de sal.

En una cassola a part, bullirem les patates amb pell i sal, les quals després, pelarem i trossejarem.

Les servirem en una safata amb la salsa per damunt.

El formatge si no l'incorporeu a la salsa, el podeu posar per damunt del conjunt de les patates i la salsa i gratinar-lo al forn.

S'ha de servir molt calent.

Per reclamacions..... dirigiu-vos a Mn. Uriel.

I..... BON PROFIT

